

Svedočanstvo

GIHT

Joseph Henkes
Belgija/Nieder-Emmels

13. jula 2004.

„Moj giht je potpuno nestao”

Maja 1980. godine, doživeo sam svoj prvi napad gihta. Bila je nedelja ujutru. Zglob levog prsta na nozi me je toliko bolelo, da nisam mogao da hodam bez štaka.

Prvo sam pomislio da sam verovatno napravio neki pogrešan pokret u gležnju. Kada sam sledećeg jutra podelio tu sumnju sa kolegom, zatražio je da mi vidi stopalo. Pokazao sam mu ga, a njemu je izletelo: „imaš kraljevsko stopalo!” – prvi put sam čuo taj izraz.

Objasnio mi je da je mislio na giht. Poznao je doktoru-specijalistu za reumatologiju kod koje sam brzo zakazao pregled, da vidim da li je zaista to problem. Ona je došla do istog zaključka – to je stvarno giht. Analiza krvi je pokazala da je nivo mokraćne kiseline 14 mg/dl, dok bi normalna vrednost trebalo da bude manja od 7 mg/dl.

Doktorica mi je propisala lek da odmah zaustavi bolnu epizodu. Trebalo je da jednom dnevno uzimam pilulu za sniženje nivoa mokraćne kiseline, da bih sprečio pogoršanje. Osim toga, savetovala mi je da promenim način ishrane – da ne jedem crveno meso, neke vrste kupusa, iznutrice, sve vrste kobasica, ne pijem crveno vino, žestoka pića, itd.

Posle nekog vremena, uprkos redovnom uzimanju leka, došlo je do novog pogoršanja. Medicinsko objašnjenje je bilo da se nisam dovoljno pažljivo pridržavao dijeta. To nisam mogao da poreknem – na kraju krajeva, ko s vremena na vreme ne prekrši dijetu?

Prema zvaničnoj medicini, giht je bolest izobilja – prečesto i previše dobre hrane i pića. Zvučalo mi je logično da se zbog velike količine mokraćne kiseline u krvi, njeni kristali talože u zglobovima, što izaziva strašne bolove koje sam osećao.

Za vreme porodičnog odmora na belgijskoj obali 1985., upoznali smo doktora iz Južne Afrike koji je studirao na univerzitetu u Briselu. Pitao sam ga za savet u vezi sa mojim gihtom i uvreženim mišljenjem da giht posledica loših navika u ishrani.

Uopšte se nije složio sa mnom. Objasnio mi je da u Južnoj Africi mnogo ljudi umire od gladi, da sigurno ne jedu meso niti piju crno vino – a giht je tamo ipak jedna od najrasprostranjenijih bolesti. To me je navelo na razmišljanje. Ali šta drugo čovek može da uradi ako nema alternativu, osim da guta lekove.

Po savetu reumatologa, svaki dan sam uzimao lek za snižavanje nivoa mokraćne kiseline, i dodatne lekove kad bi nastupila pogoršanja. Ali, pogoršanja su ipak nastavila da se javljaju – možda 5-6 puta godišnje.

Giht – prema Germanskoj Novoj Medicini

Kod gihta su prisutna dva konflikta:

- Konflikt fizičkog samopotcenjivanja koji pogađa uključeni deo skeleta (faza isceljenja)
- Konflikt napuštenosti/postojanja (sabirni kanalići bubrega)

Giht se javlja kad je konflikt fizičkog samopotcenjivanja rešen, a konflikt napuštenosti/postojanja još uvek aktivan.

Tema gihta je bila obrađena 1997., na GNM seminaru. Dr Hamer me je pitao da li bih dozvolio da analizira moj slučaj javno. Odmah sam pristao (a već sam i zakazao CT). Imao sam giht na zglobu palca levog stopala.

Dr Hamer je pogledao moj sken i smesta zaključio da sam morao da imam konflikt samopotcenjivanja koji je pogodio levo stopalo, kao i konflikt postojanja. Tada smo svi počeli da kopamo po sećanju kada je taj konflikt samopotcenjivanja mogao da se desi – moja žena i mlađi sin su takođe učestvovali. Svako je izrazio svoje mišljenje.

Kad je moj sin rekao: „Ti nikad nisi igrao fudbal, samo si se malo bavio orijentacionim trčanjem”, upalila mi se lampica. Otac mi je zabranio da igram fudbal kad sam imao 17 godina, pošto je moj brat slomio nogu za vreme utakmice. Preostalo nam je samo orijentaciono trčanje (orijentiring).

Dr Hamer me je pitao: „Šta se zatim dogodilo?”

Moja žena i ja smo 1975. godine dobili našeg prvog sina, koji nam se kasnije pridružio na trčanju – moja žena je uvek išla sa nama. Kad se rodio naš drugi sin, postalo je preteško voditi obojicu, i moja žena je morala da ostaje kući sa decom. To njoj nije bilo baš najzanimljivije – da čuva dvoje dece, dok se ja negde zabavljam sam. Zbog toga je mir u kući često trpeo – to sam mogao potpuno da razumem.

Došao je dan kad su mi svađe u kući već toliko dodijale i toliko sam se naljutio, da sam otkazao svoje članstvo u klubu orijentacionog trčanja. To se desilo 30.12.1979. godine, i od tada više nisam učestvovao ni u jednoj trci.

Ispostavilo se da je taj događaj uzrok mog *konflikta fizičkog samopotcenjivanja* (sport). *Konflikt napuštenosti* je izazvan činjenicom da sam morao da ostavljam ženu kod kuće.

Rekao sam Dr Hameru: „Do sada mogu da pratim Vašu logiku, ali zašto sam dobio giht u levom nožnom palcu, a ne i u desnom? Na kraju krajeva, biološki sam desnoruk, i zar prema GNM ne bi trebalo da imam giht u desnom palcu – na mojoj partnerskoj strani?”

Nastavili smo našu mentalnu pretragu, kao grupa detektiva, sve dok nas Dr Hamer nije upitao *zašto je moja žena morala da ostaje kod kuće*. „Zbog dece, naravno”, odgovorili smo u glas!

I, bingo, ta moja izjava je potvrdila zašto je giht morao da bude na palcu leve noge – moja majka/dete – strana – jer sam ja biološki desnoruk. Kod biološki levoruke osobe bilo bi upravo obrnuto.

Konflikt napuštenosti/postojanja pogađa sabirne kanaliće bubrega i dovodi do zadržavanja vode. Sada takođe mogu da razumem šta je južnoafrički doktor hteo da mi kaže kad mi je rekao da giht nema nikave veze sa obilnom hranom. Na kraju krajeva, mnogo ljudi u Africi imaju konflikt postojanja iz vrlo dobrog razloga, što praktično nemaju *ništa* za jelo!

Od kako sam shvatio ove dve veze, moj giht je potpuno nestao, čak i kad sam nastavio da se hranim normalno.

Zato i koristim ovu priliku da još jednom zahvalim Dr Hameru za otkriće Germanske Nove Medicine, i za savete koje je dao mojoj porodici i meni.

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com